

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi pozwanych R. D. i K. F.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt I ACa (...)
w sprawie z powództwa H. D.
przeciwko R. D. i K. F.
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 stycznia 2017 r.,
zażalenia pozwanych
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**oddala zażalenie oraz wniosek o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 marca 2016 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę R. D. i K. F. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 25 czerwca 2009 r., w sprawie z powództwa H. D., o ustalenie.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik procesowy skarżących wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego celem rozpoznania skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie należy oddalić już z tego względu, że skarga o wznowienie została wniesiona po terminie z art. 407 § 1 k.p.c., jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny. Zarówno w zażaleniu jak i w skardze o wznowienie nie wykazano zasadności liczenia terminu do wniesienia skargi w inny sposób niż w zastosowany w zaskarżonym postanowieniu. Trafnie też Sąd Apelacyjny uznał, że skarga podlega odrzuceniu również z tego względu, że nie została oparta na ustawowej podstawie. Albowiem w ramach przewidzianej w art. 410 § 1 k.p.c. kontroli wstępnej sąd bada m. in. czy powołana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. W wyniku przeprowadzonej kontroli wstępnej skarga ulega odrzuceniu nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, lecz także wtedy, gdy przytoczone w niej okoliczności dają się wprowadzić podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, jednak w rzeczywistości podstawa ta nie występuje (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2005 r., II CZ 41/05, niepubl., z dnia 21 października 2005 r., III CZ 82/05, niepubl., z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3- 4, poz. 48, z dnia 14 grudnia 2006 r., I CZ 103/06, niepubl., z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, niepubl. i z dnia 16 lutego 2007 r., V CZ 119/06, niepubl.). W zażaleniu w ogóle nie uzasadniono zarzutu naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 401 pkt 2 k.p.c. Natomiast przy omawianiu zarzutu naruszenia art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. całkowicie pominięto, że warunkiem dopuszczalności skargi o wznowienie postępowanie jest wykazanie faktu popełnienia przestępstwa prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2015 r., V CZ 124/14, niepubl.).

W judykaturze utrwalony jest pogląd, według którego czynności pełnomocnika ustanowionego z urzędu, które są sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., II CNP

5/16, niepubl.). Ogólnikowy charakter argumentacji prawnej przedstawionej w zażaleniu jak też niemal pełne oparcie uzasadnienia zażalenia na uzasadnieniu skargi o wznowienie postępowania prowadzi do oceny, że zażalenie zostało sporządzone sprzecznie z zasadami profesjonalizmu. Z tego względu należało oddalić wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z powyższych względów orzeczono jak w postanowieniu.

db

r.g.